

Cine ești?

Mihai Eminescu

Nici luna plutitoare, nici stelele din ceri
N-or să pătrundă-n umbra trecutelor dureri,
N-or să pătrunz-amarul pierdutei tinereți,
Chiar de-aș avea de-acuma ș-o sută de vieți,
Căci sufletu-mi e-atâta de-ntunecat de-atunci...
Tu numai o privire în visul meu arunci.

Ca toamna cea târzie e viața mea, și cad
Iluzii ca și frunza pe undele de vad
Și nici o bucurie în cale-mi nu culeg,
Nimic de care-n lume iubirea mea să leg,
Ca pe bătrânul Cain, pustiuri mă cuprind...
Doar brațele-ți de marmură în visul meu se-ntind.

Aș vrea a mea viață să aib-un înțeles,
Să apăr adevăruri, minciună ori eres,
Pentr-un nimic oricare, cu lumea să mă lupt
De-ar fi să mă strivească puterea-i dedesubt,
Dar nu țin la nimica, căci nu mai cred nimic...
Doar genele-ți umbroase în visu-mi se ridic.

Puțin îmi pasă dacă cu mine voi spori
Mulțimea care numai se naște spre-a muri,
Din leagănul acelor sicriu nu s-a făcut
Ce-avură fericirea de-a nu se fi născut
Și să ajung ca dâșii atâta am visat...
Ci doar de nemurire în vis mi-ai revărsat.

Precum corăbii negre mânate sunt de vânt
Cu pânzele umflate departe de pământ,
Cum între cer și mare trec paserile-n stol,
Plutesc a mele gânduri pe-a sufletului gol
Și-ntind a lor aripi spre negre depărtări,
Tu nu treci, cum nu trece luceafărul pe mări.

Am blestemat în haos întâiul vieții colț...
Pe care se-nălțară a cerurilor bolți,
El fu începătorul eternelor dureri,
El e eternul astăzi, și-a fost eternul ieri,
Am blestemat viața în însuși al ei miez...
Ci tu, intrând în visu-mi, te binecuvântezi.

De noaptea cugetări-mi, de gânduri ce gândesc,

Pustiul se întinde, păduri îmbătrânesc
De aspra viscolire sălbatecului cânt
Își scutură copacii frunzișul la pământ,
Căci sufletu-mi copil e al viscolelor reci...
Tu, ramură-nflorită, pe visul meu te pleci.

Mai e încă în mine ceva de amăgit?
Au moartea ca s-o merit destul n-am suferit,
Trecutu-mi de durere prea este uniform
Ca să am drept de somnul pământului s-adorm?
N-am izbutit de mine destul a-mi bate joc
De mai apari în visu-mi... o rază de noroc?

Dar cine ești tu oare cu ochii de mă minți,
Ai căror raze lucii sunt dulci făgăduinți
De-amor fără de margini, de drage fericiri
Cari nu sunt în lumea aceasta nicăieri?
De ce cu arătarea-ți îngreunai al meu gând,
Cu farmecul în visul vieți-mi străbătând?

De ce? E iarăși umbra iubirii cei de veci
Ce trece cu întregul ei farmec pe când treci
Căci e biruitorul amor atât de trist
Ce-au luminat în umbra durerilor lui Crist
Oriunde fug a tale priviri tot mă ajung;
Din cadrul de-ntunerec nu pot să te alung.